

[Undervisningsministeren.]

ligere nævne i Anledning af Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Jensen (Gørding), at jeg er enig i, at Spørgsmaalet om Uddannelsen af Tandlæger maa tages op til Drøftelse. Jeg har for ganske nylig modtaget en Betænkning fra den Kommission, der har været nedsat vedrørende denne Sag, og jeg vil nu paa Grundlag af det, der her foreligger, overveje, hvad der kan gøres for at skaffe Muligheder for at faa uddannet flere Tandlæger, hvad der i høj Grad er Brug for.

Det ærede Medlem Hr. Koefoed omtalte Hammershus Ruiner. Jeg er enig i, at der snart maa foretages noget derovre for at redde, hvad der er tilbage. Sagkyndige mener dog ikke, at der kan ske noget ved, at der gaar et Aar endnu, før Arbejdet tages op, og jeg regner med, at Spørgsmaalet vil blive taget op næste Aar.

Der er under denne Finanslovdebat talt meget om Ungdommen. Det er jo et Tidens Tegn. Naar man ser ud over Verden i Dag, viser der sig næsten overalt stor Interesse for den Ungdom, der vokser op. Det er, ligesom alle Kræfter samler sig om en Anstrengelse for at dygtiggøre den unge Slægt, og dette er saare godt, og alle maa glæde sig herved, især hvis der samtidig hos Ungdommen kunde opelskes en Forstaaelse af Samarbejdets Værdi, saadan at alle de Kræfter, der nu sættes i Gang, kan komme i Anvendelse i et positivt Fredens Arbejde til Fremme af Folkenes økonomiske og kulturelle Liv.

Men Baggrunden for alt Ungdomsarbejde maa dog være, at Ungdommen sikres, saa vidt det er gør ligt, Adgang til Beskæftigelse. Det er Ungdommens selvfølgeligelige Ret at faa Arbejde, og jeg haaber, at alle gode Kræfter i den kommende Tid vil hjælpe til, at der træffes Foranstaltninger, saa dette kan ske i større Udstrækning, end det hidtil har været muligt. De store økonomiske Omvæltninger, Omlægningen af Produktionen i disse Aar, har ført til de Krisevanskeligheder, der medfører den store Arbejdsløshed, som især rammer de unge. Skal nogen tages ud af Arbejdet paa Grund af Arbejdsløsheden, da maa det være de ældre og ikke Ungdommen. Det er saa vigtigt, at dette Spørgsmaal med Ungdommens Beskæftigelse løses, at alle andre Hensyn maa vige herfor, der maa raades Bod paa det, saa langt som det er gør ligt. At skaffe de unge Arbejde er Tidens største Problem i Spørgsmaalet om Ungdommen. Indtil dette er naaet, maa de unge arbejdsløse hjælpes til at leve under Forhold, der giver Mulighed for, at de kan genvinde den

Tro til sig selv, den Tro til Fremtiden, som Arbejdsløshedens trange Tid har brudt ned. Jeg anser for meget fortjenstfuldt det Arbejde, der tages op mange Steder i Form af Oprettelse af Ungdomshjem, hvor de unge arbejdsløse ved Skoleundervisning og nyttigt Arbejde kan faa en Hjælp til at komme i Gang igen.

Maa jeg i Forbindelse hermed sige til det ærede Medlem Hr. Carsten Raft — hvis Tale om Ungdommen for saa vidt var interessant —, at den Arbejdstjeneste, som det ærede Medlem gjorde sig til Talsmand for, og som har sit Forbillede i andre Lande, hvis indre Forhold jeg ikke skal beskæftige mig med, efter min Mening ikke kan trives i Danmark, hvor Befolkningens altovervejende Flertal er Tilhængere af Demokrati og Folkestyre. Et demokratisk Samfund maa vise Respekt for personlig Frihed; et demokratisk Samfund maa bygge paa, at den enkelte Borger selvstændigt danner sig en Mening om de Spørgsmaal, der er til Afgørelse, og det kan ikke forenes med demokratiske Synspunkter at ville paatvinge Ungdommen en bestemt Indstilling over for Problemerne. I et demokratisk Samfund maa det være Argumenternes saglige Vægt, der bygges paa, og ikke Tvang. Det er Ungdommens selvfølgeligelige Ret at bane nye Veje, at tænke nye Tanker, og Forsøg paa at lægge sig i Vejen for dette, Forsøg paa at ensrette Ungdommen vil standse Fremskridt og Udvikling i Folket.

Jeg maa derfor erkende, at jeg ikke paa samme Maade som det ærede Medlem Hr. Carsten Raft beundrer alt det nye, der paa disse Omraader kommer til os ude fra den store Verden i disse Aar. Det er for fremmedartet, det stemmer ikke med nordisk Aand og Tankegang; det er i Strid med de Synspunkter, som raader hos den bedste Del af dansk Ungdom. Jeg tror derfor, at vi, i Stedet for at lade os bjergtage af de nye Strømninger, skal samle vore Kræfter om at give lettest mulig Adgang for Ungdommen til Uddannelse og Dygtiggørelse; der maa findes Former, hvorunder det kan blive muligt at faa Forbindelse med den Del af Ungdommen, som hidtil ikke er kommet i Forbindelse med de kulturelle Værdier, vor Tid har til Raadighed. Jeg siger ikke dette til det ærede Medlem for dermed at sige, at alt er saare godt her i Landet med Hensyn til Ungdommens Stilling — ingenlunde. Jeg mener, det er meget nødvendigt at overveje, om det, vi har at byde vor Tids unge, er tilstrækkeligt, og jeg ønsker meget gerne at drøfte disse Ting — ogsaa, hvorvidt der skal findes